БІЛА КНИГА

•

Наталя Репетацька

▽

REGINA COELI[1]

Наведи телескоп
на центр
Мого серця,
Спрямуй його металеве завмерле око
на сяйво,
Зшите з бісеру зірок.

Впізнаєш обриси
Свого давнього імені?

Завмерла галактика
В ледь помітному русі,
Морок століть царським іменем твоїм
розбиває,

Regina Coeli!

Під небом твоєї галактики
Я блукаю, наче зниклий

1Regina Coeli (лат.) - «Цариця Небесна», ім'я Діви Марії.Також, назва Римської в'язниці.

Безвісти в пустелі,
Збираю по крихтах
Бісер води
Або зірки,
Що випала з невагомості

Як втекти з в'язниці Власної
пам'яті?

Балансуючи, хапаюсь
За спекотний край повітря,

О, мить,

Р
О
З
Т
Я
Г
Н
У
Т
А

У тисячу світлових років!

Як – відлуння,
В лабіринті печери

Як - зірка,
Що розтинає ефір

Як - сльоза,
Що століття текла
і
текла

2014

НОСТАЛЬГІЯ ЗА СВІТЛОМ

Вітер гарячими пальцями
Пісок просіває,
В пустелі шукає
Пам’ять про коханих.

Землі, потріскана шкіра
Затаврувала слід туги
На сухому обличчі.

Втомлені обійми заповнює вітер.

Чотириста років без сну.
Чотириста років,
Згадуючи його
Вологі вуста

2014

ЧЕРЕП НА ГРУДЯХ
КВІТАМИ
ПРИКРАШАЮ

Зліва - дерево-сова
Праворуч - дерево-спіраль
Залий мої почуття бетоном
Тільки так зупиниш їх
ріст

Поштівка

Я страшна людина
Я скелет кохання
Я скам'янілість надії.
В мені нічого не росте
Тільки риба пливе
Крізь мій запалий бік
І рота розбиту порожнину

Поруч водорість в'ється
Крізь мій розбитий корпус,
Її легкі дотики
Дражнять мене
покликом
І спогадом про тебе.

Але тиха покірна вода
Заколисує вихитуваті борти,
І пам'ять переходить
У рівну лінію спокою.

Прощення – занадто дорогий подарунок
І годі чекати його
Від жебрака
І,нехай, я страшна людина,
Останній привіт
Висилаю тобі в обрамленні.

Поглянь на
Бірюзове тло,
Виткане хвилею,
На гладкий мармур обличчя,
На темні кола очей,
Щось неясне поривається із них,
«Пробач» або «Помри»,
На синю порожнечу навколо
перекреслену сльозою.

І якщо прощення – синонім прощання
Хай виллються вони щільно
У темно-синю марку

На конверті без дати та імені
Де жар і докори сумління
Як чорнила виходять за край
...

Я жахлива людина
Я – самотності – коло
Тихого зітхання – звук
Твій – друг, що не відбувся
Зачиненого замку - стукіт.

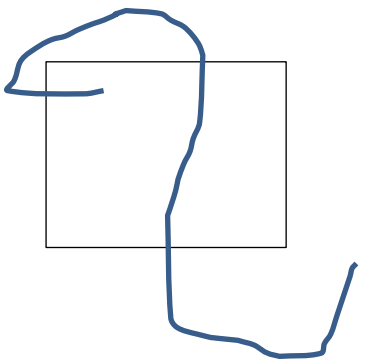

Я І Моя МАРЛБОРО

Я виходжу на балкон
Між пальців - остання марлборо
Над головою - унизане зірками небо,
І одна зірка, що летіла
Сотні тисяч світлових років,
Провалилась крізь гілки старого
тополю
В моєму дворі.

Ніхто не знає на якому
Відрізку галактики
Знайде кінцеву точку свого шляху,
І ця, маленька небесна зірка,
Навряд чи підозрювала, що я стану
Єдиним свідком її
Міжгалактичної подорожі

Я і моя Марлборо

Зірка пролетіла
Як куля
Крізь оксамитову
Обшивку неба

ДИПТИХ (Частина II)

Сон підкрадеться
Крізь згаслі вікна,
Замовкнуть поля
Під вагою золота,
Стрічка диму огинає втомлені кімнати,
І розчиняється в тілі,
Як під куполом храму
Розчиняється ладан.

Ліс загойдає тишу до небес,
Місяць освітить довкола тіла,
Завмерлі, як статуї
В мармурі сну.

Я, ти, ліс і звір,
У Римі вічний Колізей,
Злучені нині - одним рухом –
Надзвуковим - поштовхом
На берег великої ріки,
У тіні гори, чи, може, піраміди?
Де до кожного простягнуться
Промені всевидячої
Ісіди.

Здійсниться все, чого бажалось
Усі затаєні слова будуть сказані
І лінза пам'яті -
заломиться,
Пам'ять у безперервності -
Проявиться.

Перетинає тихо човен
Нерухому воду,
Від берега до берега,
Від століття до століття.

У долині, під заступництвом зірки
Обмивання часом - пройди,
Обмивання прощенням –
пройди.

Проб'ється світло з очей
Забутої жриці
Пройде через мене
І пильного Сфінкса
Твою долонь,
І маленький букет сухих
квітів –
З'єднає однією
безперервною
         лінією,
Коханців, розлучених
віками,
Як брамою часу,
Розведеними
По різних берегах ріки.

Є година Місяця
І частина Землі
Де зустрічі здійсняться.

Вуста, закриті мовчанням,
Всесвіту схованки піщані,
І таємний вхід у горі
одній –
        відкриються.

Розтане пил тисячоліть
Під тяжінням кроків.
Я так чекала на тебе,
Схиляючи голову на твоє
плече.
Я так чекала на тебе.

$\underline{\nabla}$

α

ЗУСТРІЧ
(у 6 сценах)

Сцена # 1

Ми зустрілись
На острові,
На березі моря
Прозорого, як сльоза
Під небом зоряним,
В тіні гори
Було не до розмов.

Забили стрілку в місті «С»
Я повертала квитки
Але прилетіла останнім рейсом
Твої очі - настіж розкриті
В небо вікна.
Розмов було багато
Але тільки тілесних,
Сусіди колотили в стіну
Зорі сяяли нам так ясно
З глибини криниці.

Потім був палац, опера,
І кам'яні сфінкси.
Катер мчав по каналам
Чорним, як нафта
І розмов було мало
А ті, що були
- тільки тілесні
І тільки вночі.

«Всіх розібрали крім мене»
Скажеш ти в Києві
Я запізнюсь на дві години
Але ти простиш мені.
Золота Брама зустрічала
Тебе сяючи
Тепла осінь
Зігрівала пестуючи
Розмов було багато
Страшні скелети
Скалились із шафи
Я почула більше
Ніж хотіла знати.

Новий Рік
Ми зустріли разом,
Десь на далекій Півночі
Дороги заметало снігом
Я ледве встигла до опівночі.
Нас було тільки двоє
Нічна тиша лежала оловом
За вікном.
Попереду п'ять днів у ліжку
А далі - прірва
А далі - інкогніто.

Сцена # 2

Ми перемістились у пустелю
На берег Червоного моря
Пляжі закрили через шторм.
Хвиля неспокою
Затягувала нас обох
Кожна зустріч обіцяла
Бути останньою
І тільки надія на
визволення - заспокоювала.

Тобі подобається Київ
Ти любиш Поділ і мене
Але просто кажучи
Втікаєш від свого минулого
Але згодом воно
Наздожене нас обох.

Ми повернулись на Родос
Тепер тільки вдвох.
Остання зустріч
Farewell goodbye my love
Сонце жалило
Ми грали в більярд
Купались в тихих бухтах
Вечеряли на дахах
Грецького міста Ліндос
В лілових променях
Сонця
Я прощалась з тобою.

Настала тиша -
Довгоочікуване
Звільнення,
Поділ важко дихав
Спекою і паленою резиною
Я ховала твої подарунки
Подалі з очей
Підбивала підсумки
Кудись ходила
Не спала ночей.

Сцена # 3

Осінь зайшла жовтим табором у Київ
Твій помаранчевий чемодан
Знову у мене в квартирі
Срібна обручка і ти
Приїхали в Київ «назавжди»

Ми сплелись разом
Як сіамські близнюки
Як двоє вуличних
котів,

Що дивом вижили
Уцілівши після падіння.

У суботу - шопінг
Овочі і фрукти - на Житнєму
Бренді і хамон - у “Фуршеті”
Твоє руде волосся
Переливалось золотом.
По неділям - церковна меса.Я
прийшла тебе послухати
Але, зізнаюсь чесно,
Через ревнощі
Ось так раптом
Наскрізь полосне
Червоне вогнище.

Як ртуть під склом
Перетікали дні
Із ночі в день
Із дня в ніч
Все було чарівно
Якби не нічні дзвінки
Цвяхи смс і довгі листи
Комусь,

Приходили гурбою
Колишні,
Привидами кружили
Мою «хворобливу уяву»
Щось потворне стало мною.

Сцена «Д»

Сусіди кидали погляди дивні
На запальничці напис
«Нічого не вийде»
Дверний дзвінок вже зламаний
Від напруги згорів
Раз на тиждень
Ти збираєш і розбираєш
Речі в валізу
Я хочу правди!
Або хтось ночує під під’їздом.

В філармонії грали «Оду до Радості»
Але була симфонія безрадісною
Для того хто втрачає любов
До ночі глибокої нас поїв «Купідон»
Та не зуміє притупити лезо сумнівів
Ніякий Джон.

▽

Я знайшла листа
Я викрила неправду
Я була права! Я перемогла?
О, як швидко пакується
валіза
«З мене досить»
«Вона була того варта ?»
«Це ненормально жити так,
якми з тобою».
І «Не твоя справа»І більше ні слова

І, залишившись
Один на один зі
своїмВідкриттям
З уламками розірваної
гранатиЗа тобою - приїхало
таксі
До мене – поліція

Найстрашніша сварка -
Сварка з тишею
Найстрашніший скандал -
В порожній квартирі
Царського будинку,

Висока стеля поглинає
Слова і плач
А вночі відповідає
Страхіттями.

Сцена “Протокол”

Любов була палкою
Помста буде страшною
Якщо не знаєш як
Пронизливо кричить
Зранений звір
Ти почуєш!
Якщо ти мовчиш
Я буду кричати.
Тобі соромно?
Хай чують інші
Це тільки зранена любов
І не більше
І я не пишаюсь своїм вчинком.

Сцена # 3

Наперекір друзям
Доброзичливцям
І здоровому глузду
На острові Лідо
Ми зустрілись знову.
Я обіцяла бути спокійною
І стриманою,
В терміналі аеропорту
Я тебе не впізнала,
Але це Венеція
Ми почнемо все знову!

Бурано, Мурано, кафе «Флоріан»
Гранд Канал, грапа і восьминоги
ліхтарів,
Якщо це тебе не переконає
Тоді я не знаю що.

(Все ж таки
Ми – пара дивна
Садист і мазохіст
Пантера і лис)

На набережній ти скажеш
Що не хочеш більше жити

«Алілуя» лунала з нашого
Номера
За вікном - кричали чайки
Звуки втіхи і несміливі спроби
Почати розмову
Заповнювали кімнату
Помаранчеве світло
Лягало на наші обличчя
« Любов, то не перемога значна
А холодний, надломлений
Плач Алілуя ! »

Сцена #4

Ти приїдеш в Київ - востаннє
Я дізнаюсь – вже після
Я запам’ятаю
Марафон осінній
Під нашими вікнами
Як я тебе обняла
І було кимось сказано
«Запам’ятай цю мить.Остання»

Пам’ять працює вибірково
Нас береже
Пам'ять працює, як кат -
принципово

Обійми - мотузка - міцно тягне.

Сцена # 5

Новий Рік ми планували
Зустріти разом
Але за декілька днів
Ні, ти не приїдеш
Але можливо - ми ще разом
Але неможливо – так більше жити.
Отрута «неможливо» має дію неквапливу
Новий Рік я зустріла так
Як заповіла бунтівна Марина.

Сцена # 6

Попереду нас чекало
Те, що ми з тобою заслужили
Всесвіт все ж таки
Безмежно справедливий

На тебе чекала
Твоя нагорода
Кажуть дівчинка схожа на тебе,
А на мене - урок смиренності
Я побачу як поступово
Та переконливо

Крок за кроком
Темрява карми
Відбиратиме все, що
Я вважала своїм

І єдиний порятунок
Здатися
І єдине бажання
Не озиратися
Пізно каятися
Ідти до кінця.

Я готова
Я знаю
Любов
за любов
Кров
за кров
Жорстокість
за жорстокість
Такий закон.

2021

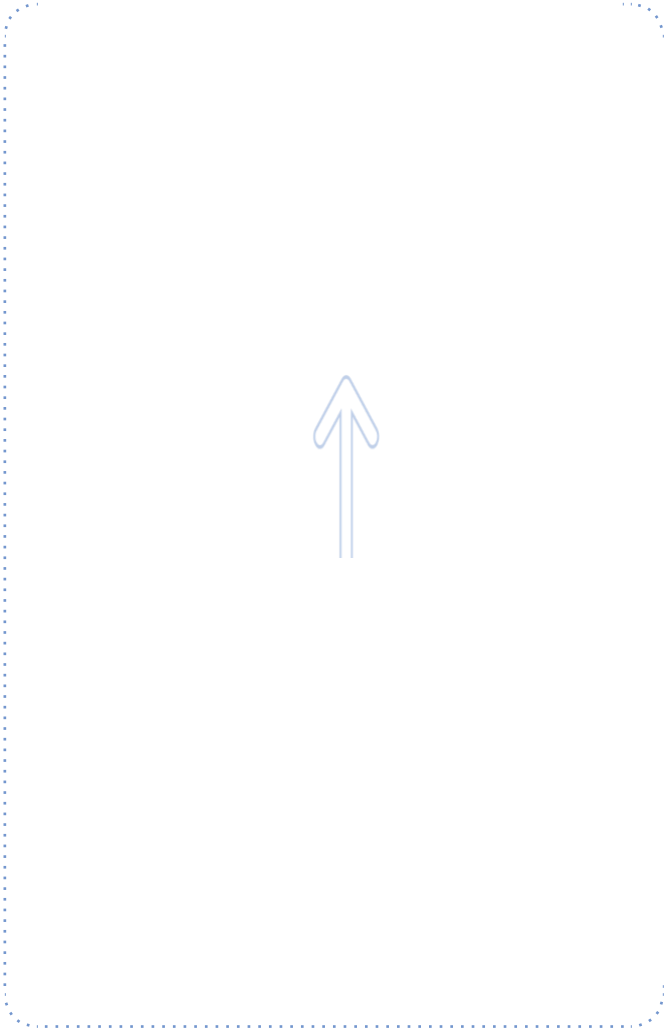

БІЛЬШЕ НІЖ Я

Вітаю тебе, Нью-Йорк!
Вертикальне місто,
Творець і руйнівник!
Я - беззбройна перед твоїми
зростаючими амбіціями,
шаленством
і швидкістю.

Я шукаю зниклі обличчя
Готелю Челсі,
Блукаю уздовж пристаней
На Гудзоні,
Схиляюся над дикими квітами,
Що пробиваються крізь бетон.
Сонячні промені купають осіннє
Листя в м'якому світлі.
Я знаходжу твоє відображення
У високих вікнах
Браунстоуновських будинків,
і крилі мотоцикла,
Моє власне відображення -
Непропорційно мізерне
На тлі твого
Бетонного величчя
І сталевих шпилів.

Мої мрії летять через Гудзон
На заході Сонця,
Переплітаються з міським паром,
що лине вгору.

Нью-Йорк!
Ти переплітаєш минуле
і теперішнє,
М'яке
і жорстоке
Природне
і штучне
Мрії
і відчай.

Ти - більше ніж я!

τ

В ПУСТЕЛІ СФІНКСА

Думка повертається до тебе
Раптовим ударом,
Як човен, що б'ється
Об каміння причалу.

Ця мотузка
Занадто коротка
Але відстань
Занадто нездійснена
Для тих хто живе
В одному місті,
Звіряє годинник
В одному часовому поясі,
Під одним небом лягає спати,
Мої розкриті обійми -
Твоє ліжко.

Що ти можеш сказати?
Чого ти не хочеш визнати?
Визнати - значить прийняти
Прийняти - значить увібрати
У себе таємниці,
Випадкові фрази,
І оманливі
жести.

Не брешуть тільки погляди,
Зірвавшись як полум'я
Летять на каміння того,
Що ти не хочеш визнати.

Тут зірки, як іскри
Спалахують в колодязі
З дьогтем.
І вічно спати Сфінксу
Між меридіан і каналів
У безмежному царстві
Пустелі Самсара.

Твій сон не порушу
Безшумно ступаю
Видінням у дзеркалі
Із сну убуваю.

2020

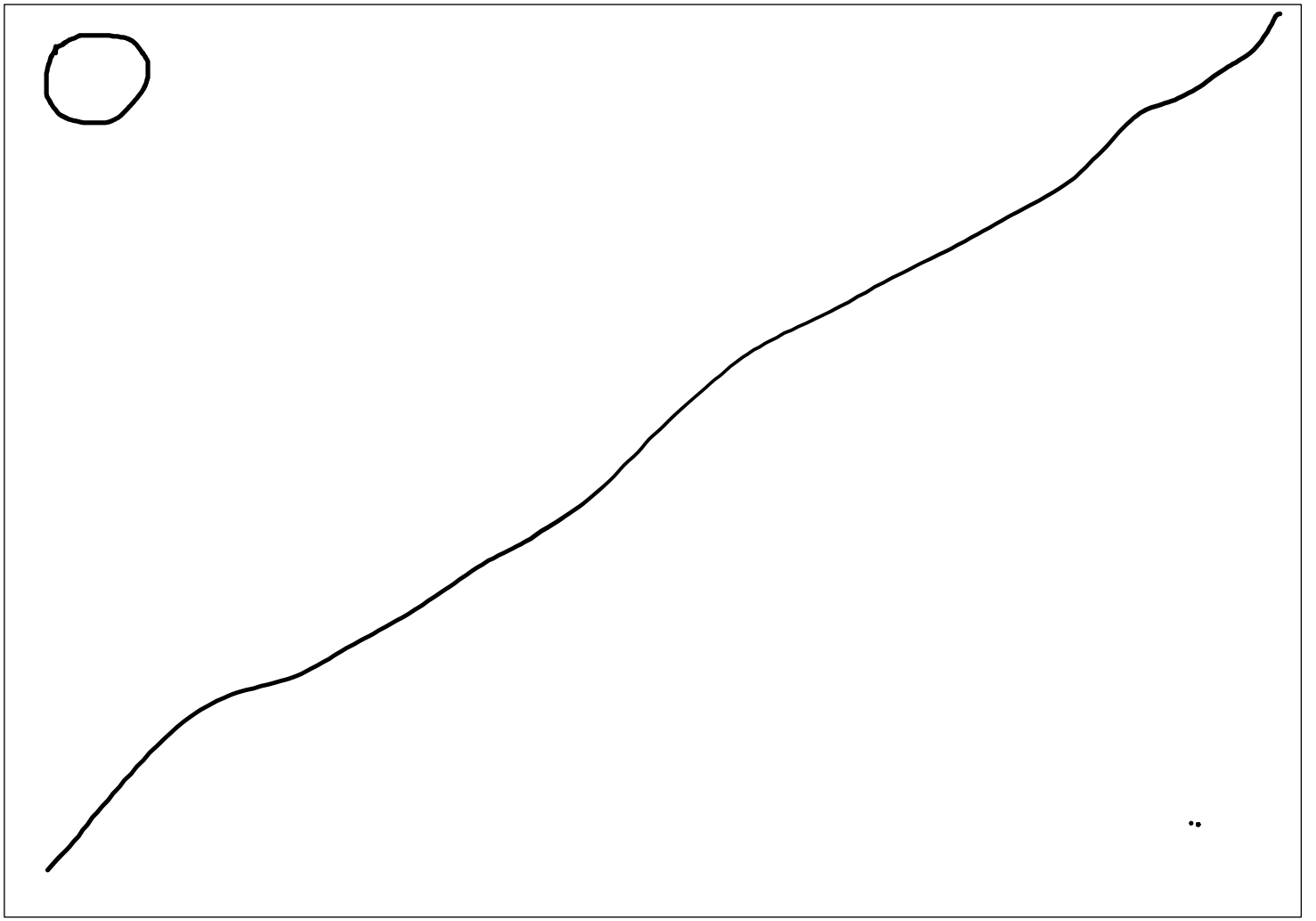

Ніл

Проведи долонею
По м’якій зелені
Моєї води,
І, хай, ти не побачиш
В мені своє відображення

В неясну глибину
Моєї хвилі зазирни,
І кинь в неї своє бажання,
Як зірку жбурляє небо
В темряву тиші.

Долонею зачерпни
Трохи моєї води,
На смак вона,
Як
здійснене
            бажання.

2020

GHOST

I will become a ghost
I will slide between your rooms,
My transparent garments
Lingering.

I will sink my head
On your chest
While you are sleeping,
Deep in the night

I will caress your hair,
Like a soft summer breeze,
When all of the windows
Are dead shut.

I will exhale words that will
Remind you of me
Into the air of your rooms,
And your ears.

I will be your green light
Your lucky charm,
Tingling like silver bells
In the open field.

I will gleam
Like a crystal
On a gloomy day
Painting colorful strokes
On your wall.

I will be a piece of hot gold
On the palm of your hand
That you discovered accidentally,
Feeling it melt slowly
On your skin.

I will be a warm embrace
Your body feels
But ceases to explain

(›

μ

Я спостерігаю за тобою,
Як Місяць спостерігає за Землею,
На відстані трьох сотень
                тисяч кілометрів,
Але в непостійності
Ніхто
Не дорікне
Мені

Я чекаю на тебе
По інший бік
Завіси з туману
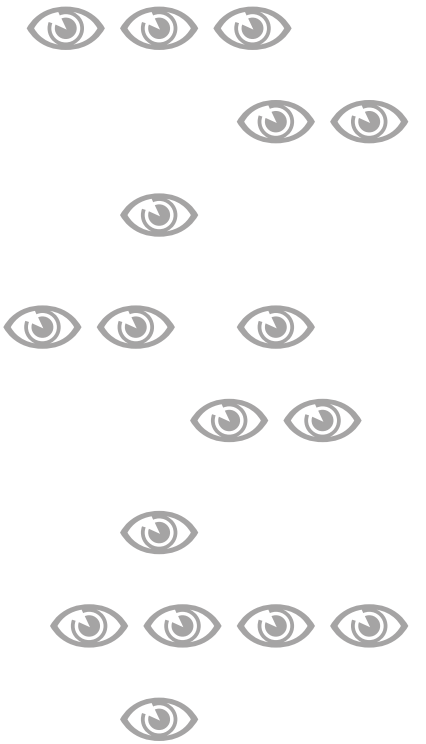
Я чекаю на тебе
По інший бік
Страху і сорому